

Myšlenka, že lidská psychika nějakým více či méně záhadným způsobem ovlivňuje fyzickou, podle mého názoru a pozorování stále zřetelněji „visí ve vzduchu“. Když pomínu koncepty starých šamanů a většinou asi orientálních léčitelů, zdálo se mi, že je to opravdu aktuální až v posledních letech, jako jakýsi projev postmodernismu a ústupu od čistě vědeckého pohledu na svět a život. O to víc mě fascinovalo, když jsem zjistil, že autoři knihy *Nemoc jako cesta* Ruediger Dahlke a Thorwald Dethlefsen toto téma zpracovávali (s německou důkladností) již v osmdesátých letech minulého století.

Dr. Ruediger Dahlke je známý německý lékař, psychoterapeut, autor knih a lektor seminářů a přednášek na téma celostní, integrální medicíny. V roce 2012 založil se svou partnerkou poblíž rakouského Grazu léčebně-vzdělávací centrum *TamanGa*, kde nyní žije. Thorwald Dethlefsen (zemřel v roce 2010) byl diplomovaný psycholog, psychoterapeut a jeden z nejznámějších zástupců esoterické psychologie. Shodli se na tom, že nemoc je obecným stavem, projevem života ve stresu a nepohodě, a všechny choroby jsou jen jakási hmotná vyjádření poselství z duchovní sféry, která nám naznačují, co bychom v životě měli změnit. Jejich společná kniha je ale mnohem víc než jen jakýsi výčet nemocí a jejich odůvodnění v „duchovní“ sféře. „*Není naším záměrem nabídnout výkladový slovník, v němž si čtenář podle potřeby vyhledá svůj symptom, aby se dozvěděl, co znamená, a potom buď pokývl, nebo zavrtěl hlavou. Šlo by patrně o nejhrubší nedorozumění, kdyby někdo takto přistupoval k této knize. Naším cílem je zprostředkovat určitý druh vidění a myšlení, který umožní zaujatému čtenáři vidět u sebe i u svých bližních nemoc projednou docela jinak než dosud,*“ píší Dahlke a Dethlefsen.

Rozsáhlá první část knihy, kterou v Čechách vydalo nakladatelství TRITON v roce 2011, popisuje proto jakousi filosofii nebo spíš poměrně složitý náhled na svět, podle kterého jsou nemoc a zdraví v podstatě dva protipóly, podobně jako třeba dobro a zlo, a my se nacházíme kdesi na struně, natažené mezi nimi. Tuto tezi rozvíjejí do překvapivých podrobností: „*My bychom...rádi upozornili na fakt, že nemoc je víc než jen funkční nedokonalost přírody. Je součástí rozsáhlého regulačního systému sloužícího evoluci. Člověka nelze osvobodit od toho, aby byl nemocný, neboť zdraví potřebuje nemoc jako protipól.*“ A o pár řádků dále dodávají: „*Zdravý člověk, kterému nic nechybí, existuje pouze v anatomických knihách. Není znám žádný živý exemplář.*“

Nemoc je podle autorů „*bod obratu, v němž lze nezdraví proměnit ve zdraví. Aby k tomu mohlo dojít, musí člověk přestat bojovat a místo toho se musí naučit poslouchat a dívat se, aby poznal, co mu nemoc sděluje. Pacient se musí zaposlouchat do sebe a komunikovat se svými symptomy, chcete-li se dozvědět jejich poselství. Musí být připraven nemilosrdně zpochybňovat vlastní názory a představy o sobě a vědomě integrovat, co se mu symptom pokouší vštípit v tělesné rovině... Pokud symptom vznikl, protože část stínu vtrhla do těla a tam se manifestovala, je léčba obrácením tohoto procesu – uvědomíme si princip symptomu a zbavíme ho tak materiální existence.*“

Libor Michalec